

Ліхтар самотній пустинним вечором
Не сполохує повільні рипи —
Як вона ходить з повітовим фельдшером
Де квітнуть і пахнуть липи.
Нерухомі, вслухаються в голоси мовчанні
Про кохання, про єднання душ.
І на зло викине з вікна,
у безвідраднім спочуванні,
Стара панна грамофонний туш.

[З циклу «Біла студія»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .